

nemgaaende uflare. Der er nu Et, som er forbundet dermed, som jeg i Almindelighed ikke nyder, og det er, at Erhvervelse af Forsørgelsessted skal være hvilende. Jeg mener, at hvis vi kunne naae til, at der blev saa faa Tilfælde som muligt, hvor dette Forhold var hvilende, vilde det være særdeles heldigt. Det giver ogsaa Anledning til mange andre Ulemper, idet 6 Ugers Kuren f. Ex. fremkalder Spørgsmaalet, om Kogen var syg, inden han kom ind i Kommunen. Der er ogsaa Spørgsmaalet om, hvorledes man skal beregne de 6 Uger. Det staar jo nemlig 6 Uger „i et enkelt Aar“, altsaa kan Kuren gjerne blive paa i Alt 12 Uger, eller hvad der overhovedet skal betragtes som Sygehjælp eller ei. Dette Sidste har imidlertid Banfeligheder af samme Natur, som ville vedblive at være til Stede. Der er nogle høist mærkelige Tilfælde. Naar f. Ex. Kogen faar Brotbandager eller Lig-nende, skal dette ikke være Sygehjælp under 6 Ugers Kuren, naar Bandagen varer over 6 Uger. Jeg mener altsaa, at hvor som helst man vender sig med Hensyn til de nu gjældende Bestemmelser, er der kun Banfeligheder. Derfor siger jeg i Almindelighed: Det maatte være meget ønskeligt, om det kunde vinde Bifald hos Rigsdagen, at man kunde komme bort fra det. Naar man ser, hvad der i Lovforslaget er sat i Stedet, som nærmest kunde være herved, er det altsaa først Bestemmelsen om, at en vis Art af Sygehjælp overhovedet ikke skal kunne for-dres refunderet, men paahvile Opholds-kommunen. Dette gjælder for det Første med Hensyn til Væger og Sordemødre. — Endelig er der en meget vigtig Bestemmelse i Slutningen af § 65 om, at der ydes en Hjælp til den, som har været Medlem af en Sygekasse, ud over den Tid, han har faaet Hjælp af Sygekassen, som svarer til den Understøttelse, han har faaet af Kassen, og ikke skal betragtes som Fattighjælp. Men det er en Bestemmelse, som jeg senere skal komme til, og som jeg mener, at de af os, der tidligere have udtalt os for, at det var ønskeligt at naae til, at al Sygehjælp ikke medfører nogen som helst Ulempe for de Paagjældende, maa tillægge megen Betydning. Men den har nu alligevel en lille Ulempe ved sig, som jeg antager hører til de mindre; naar den nemlig sammenholdes med § 16, skal Forsørgelsesstedserhvervelsen dog være hvilende i den Tid, den Paagjældende faaer ikke alene Sygehjælp men ogsaa Underhold til sin Familie; da det ikke skal betragtes som Fattighjælp. Jeg kan ikke negte, at derved taber Bestemmelsen, ikke Meget, men dog Noget af det Tillokkende; thi saa faaer vi igjen

paa dette Punkt en Hviletid med Hensyn til Forsørgelsesrets Erhvervelse, som giver Anledning til mange Ulemper, der ere Allerbekjendte, og som jeg allerede har omtalt. Det forekommer mig dog, at der kunde være Spørgsmaal om at tage under nærmere Overveelse, om man ikke kunde gaa et lille Skridt videre og sige, at den Sygehjælp, som den Fattige nyder paa Grund af den Sygdom, som her er Tale om, overhovedet slet ikke havde nogen Betydning med Hensyn til Erhvervelse af Forsørgelsesret; thi jeg tror ikke, man behøver at gaa slet saa vidt, som Tilfældet er i Motiverne, slet saa stærkt at fremhæve, at der ikke er nogen Forskjel paa den Understøttelse, som en Person skal have i Anledning af Sygdom, og den, han skal have i anden Anledning. Jeg erkjender, at der kan være anden Anledning, der kan ligne den meget, men jeg tror dog, at Sygdom, om hvilken man siger, at den er Hvermands Herre, er af den Natur, at der ikke er noget som helst Stødende i at have afvigende Regler, og i alt Fald ikke kunde være det i at have afvigende Regler paa dette Punkt.

Spørgsmaalet om Hjemsendelse er jo meget vigtigt i nærværende Lovforslag, og det staar efter min Mening i en vis Forbindelse med Spørgsmaalet om Refusion; thi efter dette Lovforslag vil Hjemsendelserne efter min Mening kunne begrænses og navnlig ved de overordnede Autoriteters Bistand begrænses ganske overordentligt. Der er dog een Ting i Paragrafen om Hjemsendelse, som jeg ikke er tilfreds med. Der staar nemlig, at Hjemsendelse kun kan ske, naar der ved ikke væsentligt forringes den Trængendes Evne til gjennem selvstændigt Erhverv at frigjøre sig for Fattigvæsenets Forsørg. Jeg tror, at hvis man vil forstaa disse Ord stricte, ville de neppe faae den tilfattede Betydning. Jeg har tænkt mig, at det, man nærmest har haft for Øie, maatte være det, at ingen Hjemsendelse kunde finde Sted, naar det var øiensynligt, at den Fattiges Veilighed til at vinde selvstændigt Erhverv herved vilde kjendeligt forringes. Det maa nu vistnok være det; men skulde det ske, at f. Ex. en Enke med en Del Børn sidder paa et Sted og ernærer sig, men behøver nogen Hjælp, bør hun ikke kunne tvinges til at tage hjem, selv om der ikke er Udfigt til at hun bliver fri for overhovedet at komme under Fattigvæsenet. Men hvis der er Udfigt til, at den Del af hendes Underhold, som hun selv fortjener, vil tilbørlig eller væsentlig gaa til Grunde, bør hun ikke sendes hjem. Jeg skal nævne et Exempel, som nærmest svæver mig for Øie. Det er det, at i